

Finansdepartementet
Postboks 8008 - Dep.
0030 OSLO

Dato: 24.06.2013
Vår ref.: 13-547 BKA/HH
Deres ref.: 13/1689 BBE/KR

Høringsuttalelse - forslag om begrensning av fradrag for rentekostnader i interessefellesskap

Finans Norge viser til brev fra Finansdepartementet av 11.04.13 der det var vedlagt et forslag om begrensning av fradrag ved inntektsligningen for renter som betales til nærstående långiver.

1. Hovedsynspunkter

Finans Norge vil spesielt fremheve følgende synspunkter:

- Vi mener at forslaget favner for vidt sett i lys av formålet med rentebegrensningsregelen.
- Etter vårt syn bør forslaget utstå inntil det nedsatte skatteutvalget har vurdert hensiktsmessigheten av en regel om begrensning av rentefradrag i en bredere sammenheng.
- Vi er enig i at finansinstitusjoner bør unntas fra rentebegrensningsregelen og støtter departementets begrunnelse for unntaket.
- Vi mener at selskaper som er nærstående til en finansinstitusjon bør være unntatt fra fradragbegrensningen på linje med finansinstitusjoner.
- Etter vår oppfatning bør også saminvesteringsstrukturer i eiendom og andre kapitalkrevende aktiva være unntatt fra rentebegrensningsregelen.

- Vi mener at det bør gis unntak fra fradragbegrensningen for godkjente konsernkontoordninger.

2. Nærmere om forslaget

Forslaget som fremkommer i høringsnotatet innebærer at fradrag for rentekostnader som overstiger 25 prosent av en særskilt fastsatt resultatstørrelse avskjæres. Andelen på 25 prosent utgjør dermed en ramme for skattyterens rentefradrag. Begrensningen gjelder likevel bare for interne renter. Renter betalt til uavhengig tredjepart (eksterne renter) kan fortrenge fradrag for interne renter, men eksterne renter er ikke selv gjenstand for avskjæring.

Etter forslaget anses to parter som nærstående når den ene parten direkte eller indirekte eier eller kontrollerer den andre parten med minst 50 prosent. Nærstående part kan være hjemmehørende i Norge eller i utlandet. Forslaget vil følgelig også ramme norskeide konsern, som ikke har utenlandsvirksomhet. Videre vil forslaget kunne ramme minoritetsaksjonærer selv der lån er gitt til markedsvilkår.

Renteinntekter vil etter forslaget være gjenstand for ordinær beskatning hos mottaker, uavhengig av om fradraget avskjæres hos selskapet som betaler rentene.

Det foreslås at regelen skal gjelde for aksjeselskaper og øvrige selskaper mv. som lignede som eget skattesubjekt. Videre omfattes deltakerlignede selskaper og NOKUS-selskaper, samt selskaper og innretninger med begrenset skatteplikt til Norge.

Foretak som regnes som finansinstitusjoner etter finansieringsvirksomhetsloven, omfattes ikke av den foreslåtte rentebegrensningsregelen.

3. Generelle kommentarer

Formålet med forslaget er å hindre en uthuling av skattegrunnlaget gjennom rentefradrag, og å bidra til likere konkurransevilkår mellom internasjonale og nasjonale virksomheter.

Finans Norge mener at forslaget favner for vidt sett i lys av formålet med rentebegrensningsregelen. De foreslåtte reglene er slik vi ser det uforholdsmessig strenge når det verken ses hen til om transaksjonen er forretningsmessig motivert eller skattenivået der renteinntektene skattlegges. Det savnes en grundigere analyse av det reelle behovet for en regel om begrensning av rentefradrag, sett opp mot de negative virkningene den

foreslåtte regelen vil få for virksomheter som inngår forretningsmessig begrunnede lånetransaksjoner, men som likevel rammes av regelen.

For å redusere de negative virkningene av forslaget kan man for eksempel

- heve terskelbeløpet,
- fjerne 5-årsbegrensningen for fremføringsadgang,
- øke sjablongen på 25 prosent og
- innføre en "sikkerhetsventil" for å unngå sterkt urimelige konsekvenser av forslaget.

Det er i høringsnotatet vist til at om intern gjeld er gitt på markedsmessige vilkår, bør den kunne erstattes med lån i markedet. Det er ikke i alle konsern at dette er realiteten. Mange banker har som følge av kapitaldekningsregelverket en rekke begrensninger i sin utlånsvirksomhet, hvor selskapets virksomhet, type sikkerhetsstillelse mv. har betydning. For enkelte selskap i en konsernstruktur innebærer dette at det ikke er et alternativ å oppta lån hos eksterne långivere til vilkår som er akseptable.

Etter vår oppfatning bør forslaget utstå inntil det nedsatte skatteutvalget har vurdert hensiktsmessigheten av en rentebegrensningsregel i en bredere sammenheng, hvor det tas hensyn til de samlede virkningene av regelverket.

4. Særskilt om unntaket for finansinstitusjoner

Generelt

Finansinstitusjoner, det vil si foretak som omfattes av finansieringsvirksomhetsloven (fvl) § 1-3 og § 2-1 annet punktum er foreslått særskilt unntatt fra reglene.

I høringsnotatet punkt 5.11.1 fremgår følgende:

«Finansieringsvirksomhet har en inntekts- og kostnadsstruktur som reflekterer virksomhetens art. For mange finansinstitusjoner vil resultatet være sterkt påvirket av renteinntekter og rentekostnader, og korrigert for rentepostene vil resultatet kunne ha relativt begrenset evne til å vise lønnsomheten ved finansinstitusjonens virksomhet. Følgelig vil resultat før skatt, renter og avskrivning være lite egnet som beregningsgrunnlag for rammen for rentefradraget. Finansinstitusjoner inngår gjerne i konserner hvor selskapene står overfor særskilte soliditetskrav både på selskapsnivå og på konsolidert nivå. Reglene antas å begrense mulighetene for skatteplanlegging direkte gjennom tynn kapitalisering. Det kan også tenkes at regelen – om finansinstitusjonene ikke får unntak – i konkrete tilfeller vil kunne få utilsiktede konsekvenser ved at det kan øke skattebelastningen ved en ønskelig regulatorisk påkrevet omfordeling av kapital i finanskonsernet.

Departementet vurderer på dette grunnlag at rentebegrensningsregelen som foreslås i dette høringsnotatet, i mindre grad egner seg for finansieringsvirksomhet. Departementet foreslår derfor at finansinstitusjoner som nevnt i finansieringsvirksomhetsloven § 1-3 og § 2-1 andre punktum, ikke skal være omfattet av rentebegrensningsregelen. Dette innebærer at også filialer av utenlandske selskaper mv. som driver finansieringsvirksomhet i Norge, er unntatt, jf. finansieringsvirksomhetsloven § 1-4 nr. 4 og nr. 7.»

Finans Norge er enig i at finansinstitusjoner bør unntas fra rentebegrensningsregelen og støtter departementets begrunnelse for unntaket. I finanskonsern inngår imidlertid også selskaper som ikke er finansinstitusjoner i henhold til fvl §§ 1-3 og 2-1. Dette er selskaper som er underlagt myndighetenes tilsyn og kontroll, og som konsolideres inn i finansinstitusjonen ved beregning av sikkerhets- og soliditetskrav. Det vil kunne gi de uheldige konsekvenser departementet omtaler i punkt 5.11.1 i høringsnotatet, om ikke disse selskapene unntas fra rentebegrensningsregelen på linje med finansinstitusjonen de inngår i finanskonsern med.

Det bør derfor presiseres at selskaper som er nærstående til en finansinstitusjon, men som selv ikke er finansinstitusjoner, er unntatt fra reglene på linje med finansinstitusjoner. Vi vil her peke på at unntaket i de finske reglene synes å omfatte visse tilhørende konsernselskaper, jf. punkt 4.4 i høringsnotatet.

Regulatoriske rammevilkår

Banker og forsikringsselskap driver særegen virksomhet som er strengt regulert. Det regulatoriske rammeverket som finansinstitusjoner og øvrige selskap som inngår i finanskonsern er underlagt, begrenser muligheten for å benytte konserninterne lån som ledd i skatteplanlegging. Finans Norge mener at dette gjør det naturlig å unnta alle selskaper som er nærstående til finansinstitusjoner fra rentebegrensningsregelen.

Vi viser til at virksomheten en finansinstitusjon har anledning til å drive er særskilt regulert og at det ikke er adgang til å delta i eller drive virksomhet som det ikke er vanlig eller naturlig at banker og forsikringsselskaper utfører, jf. forretningsbankloven § 19, sparebankloven § 24 og forsikringsvirksomhetsloven § 6-1. Virksomhet som en finansinstitusjon selv ikke kan drive, kan følgelig heller ikke drives gjennom et datterselskap. Det er derfor begrenset hvor stor eierandel en finansinstitusjon kan ha i foretak som driver annen virksomhet, jf. fvl § 2-16 og forsikringsvirksomhetsloven § 6-2. Og er et foretak som driver annen virksomhet overtatt som ledd i sikring av krav, er eierperioden begrenset til midlertidig, jf. fvl § 2-16 tredje ledd og forretningsbankloven § 19 annet ledd. Det er videre begrenset hvilke foretak som kan inngå i et finanskonsern, jf. fvl § 2a-6. Gjøres endringer i finanskonsernets organisering, erhverv eller avhendelse av selskaper, kreves myndighetenes tillatelse, jf. fvl § 2a-7. Som

beskrevet i høringsnotatet gjelder særskilte soliditetskrav både på selskapsnivå og på konsolidert nivå for finansinstitusjoner, noe som inkluderer og dermed også treffer nærstående selskaper som ikke er en finansinstitusjon, jf. fvl § 2a-9.

Vi vil også nevne at transaksjoner mellom foretakene i et finanskonsern er særskilt regulert i fvl § 2a-8. I tillegg følger det av denne bestemmelsen at et konsernselskap ikke kan, med mindre det foreligger tillatelse fra Finanstilsynet, yte lån til et annet selskap i konsernet med unntak for de tilfeller som faller innenfor forskrift 1991-12-20 nr. 850. Forbudet mot å yte konserninterne lån gjelder også for selskaper som selv ikke er finansinstitusjoner, men som inngår i finanskonsern.

Videre vil vi bemerke at for selskaper som er underlagt tilsyn, jf. finanstillsynsloven § 1 første ledd, og som er en del av et konsern, gjelder tilsynsplikten også andre selskaper i konsernet.

Selskaper som inngår i finanskonsern, men som selv ikke er finansinstitusjon, er derfor regulert med hensyn til virksomhetens art, underlagt myndighetenes tilsyn og kontroll og konsolideres inn i finansinstitusjonen ved beregning av sikkerhets- og soliditetskrav. Slike selskaper kan derfor ikke drives uavhengig av finansinstitusjonen de er eid av. Inntekter, kostnader, egenkapital og gjeld må tilpasses de kapitaldekningsregler og andre sikkerhetskrav som gjelder for finansinstitusjonen som de konsolideres med. Begrunnelsen for unntaket for finansinstitusjoner i punkt 5.11.1 i høringsnotatet treffer derfor også datterselskaper av finansinstitusjoner.

Konsernbidrag

Det er foreslått at konsernbidrag skal inkluderes i grunnlaget for beregning av rentefradraget. Finans Norge vil peke på at for selskap som inngår i finanskonsern, herunder datterselskaper som selv ikke er finansinstitusjoner, er adgangen til å yte og motta konsernbidrag begrenset, jf. fvl § 2a-8, hvor det fremgår at konsernbidrag ikke kan gis mellom søsterselskaper. Konsernbidrag kan heller ikke gis av livsforsikringselskaper, med mindre annet er fastsatt i selskapets vedtekter. Videre er konsernbidraget sammen med utbytte begrenset til det enkelte års resultat med mindre det, for å sikre soliditeten i et konsernselskap eller konsernet, gis tillatelse til et høyere bidrag.

Ekstern gjeld

I høringsnotatet, punkt 5.3.2 fremgår det at «om gjelden er gitt på markedsmessige vilkår, bør den kunne erstattes med lån i markedet.» For datterselskap eller andre tilknyttede selskap i et finanskonsern er det i realiteten ikke et alternativ å erstatte intern gjeld med lån fra en ekstern aktør.

For forsikringsselskap og deres datterselskap vil vi spesielt peke på at opptak av annen ekstern kreditt enn normal driftskreditt ikke anses å være forenlig med å drive forsikringsvirksomhet og dermed vil være i strid med forsikringsvirksomhetsloven §§ 6-1 og 6-2. De samme regler gjelder for datterselskaper av forsikringsselskaper, jf. forsikringsvirksomhetsloven § 3-5. Slike selskaper har derfor ikke mulighet til å erstatte konserninterne lån med eksterne lån i markedet. Vi vurderer det som uheldig om datterselskap for en stor del må finansieres med egenkapital. Det vil gi innlåsnings effekter av kapitalen og dermed bidra til å redusere muligheten til å kunne forvalte forsikringstakernes midler på en best mulig måte. Dette er nærmere utdypet i punkt 5 nedenfor.

Særskilt om selskap som har blitt datter/tilknyttet selskap som følge av tiltredelse av pant i aksjer

Bakgrunnen for forslaget er som nevnt et ønske om å motvirke skatteplanlegging knyttet til rentefradrag. Formålet med forslaget er således ikke å ramme tilfeller hvor en bank overtar aksjene i et selskap som følge av at selskapet misligholder sine låneforpliktelser overfor banken. Lånet er opprinnelig gitt til en ekstern låntaker på ordinære lånevilkår og finansiering ved egenkapital har ikke vært et alternativ. Det vil derfor i tillegg til det som fremkommer over med hensyn til regulatoriske rammevilkår, fremstå som svært urimelig om fradragsretten for rentekostnader skal begrenses. En avskjæring av rentefradraget i slike tilfeller synes å falle utenfor formålet med bestemmelsen og bør derfor unngås.

Det vises til at det heller ikke for disse selskapene er et alternativ å ta opp lån i en annen ekstern bank. Eierandeler i denne typen selskap er dessuten av midlertidig karakter, og Finanstilsynet må godkjenne ervervet, jf. forretningsbankloven § 19.

Unntaksbestemmelse

En regelendring som innebærer at unntaket for finansinstitusjoner ikke vil gjelde hele finanskonsernet, kan gi betydelige negative effekter på kapitaldekningen for banker og forsikringsselskap som ikke er omtalt i høringsnotatet. Om det til tross for våre innsigelser skulle bli truffet et slikt vedtak, er det viktig at det gis særskilte unntak for enkelte typer selskap i finanskonsernet, og da spesielt for selskap som har blitt datterselskap/nærstående selskap som følge av tiltredelse av pant i aksjer. Tilsvarende unntak ble gitt ved innføring av begrensning i fradragsrett for tap på fordring til nærstående, jf. skatteloven § 6-2 (3) med tilhørende forskrifter.

5. Særskilt om virksomhet drevet av livsforsikring og pensjonskasser

Forslaget om å begrense fradrag for gjeldsrenter når långiver og låntaker er nærstående kan ha betydning for eiendomsinvesteringer organisert under livsforsikringsselskap og pensjonskasser. Eiendomsinvesteringer utgjør en vesentlig og svært viktig del av

forvaltningen av forsikringsmidlene. Finans Norge er kjent med Pensjonskasseforeningens høringsuttalelse på dette punktet og gir sin støtte til den.

Generelt om lån ved eiendomsinvesteringer

Eiendom i markedet tilbys i de fleste tilfeller i «single purpose» selskaper (AS). Den skattepliktige inntekten i (datter)selskapet kan overføres til livselskapet med skatte- og regnskapsmessig effekt, slik at skatten kan nøytraliseres mot avsetningsfradraget. Mellom livselskap og norske heleide døtre gjøres dette enkelt ved bruk av konsernbidrag. Overfor utenlandske døtre og norske selskaper hvor livselskapets eierandel er 90 prosent eller lavere, slik at konsernbidrag ikke kan ytes, overføres skattepliktig inntekt ved bruk av interne lån innenfor rammen av armlengdeprinsippet. Slike interne lån er ikke ansett som ekstern belåning så lenge de ytes mellom mor og heleide døtre.

Regulatoriske krav hindrer som nevnt ekstern finansiering i slike strukturer fordi det ikke anses forenlig med å drive forsikringsvirksomhet. Investeringer der eiendomsselskaper er avskåret fra å yte konsernbidrag må følgelig finansieres ved interne lån om man skal unngå at avkastningen i eiendomsselskapene kommer til beskatning i disse selskapene, noe som igjen vil medføre at avkastningen på kundemidlene reduseres. Dette er nærmere utdypet i avsnittet nedenfor om saminvesteringer.

Saminvesteringer vil gi dobbelbeskatning av pensjonsmidlene

For å ha en betryggende risikospredning i eiendomsinvesteringene er det vanlig at flere livselskaper og pensjonskasser går sammen om en investering. Også utenlandske livselskaper og pensjonskasser deltar i saminvesteringsstrukturer sammen med norske livselskaper og pensjonskasser. Dette er selskaper hjemmehørende i EØS-land som er underlagt tilsvarende type regulatoriske regime som norske livselskaper og pensjonskasser. Saminvesteringene er alltid organisert ved bruk av interne lån, slik kapitalforvaltningsforskriften åpner for.

Ved saminvesteringer vil vilkåret om at lånet må være mellom mor og heleide døtre ikke være tilfredsstillt dersom livselskapet selv yter lån ned i strukturen. Et alternativ er da at livselskapet saminvesterer gjennom et skattetransparent selskap (heretter "Holding"). Holding kapitaliseres opp med egenkapital, som lånes ned til "Target" (SPV), se vedlegg 1. Det må ofte etableres et mellomliggende selskap for å få internlånet høyt nok til at inntektene fra strukturen kan overføres til de investerende livselskapene og pensjonskassene. Via renter på internlånet nøytraliseres inntekten i Target (og eventuelle underliggende eiendoms SPVer), og overføres til livselskapet og pensjonskassene via Holding som er et skattetransparent selskap. Fra Holding fordeles inntektene ut, og beskatningen blir den samme som dersom hver enkelt av livselskapene/pensjonskassene hadde gjort eiendomsinvesteringen alene.

Begrenses fradragsretten for interne renter i slike strukturer, vil saminvesteringsstrukturer ikke lenger være aktuelle for livselskapene og pensjonskassene da de vil medføre en dobbeltbeskatning av pensjonsmidlene. Aktørene må i stedet investere alene, hvilket gir mindre mulighet til diversifisering.

Saminvestering i eiendom og andre kapitalkrevende aktiva er blant annet godt egnet som plasseringsalternativer for pensjonsmidler knyttet til innskuddspensjon med investeringsvalg, herunder IPS. Slike produkter er i sterk vekst og overgangen fra ytelsesbaserte til innskuddsbaserte pensjonsordninger har vært betydelig de siste år. Bortfaller saminvesteringene vil det kunne påvirke disse produktenes attraktivitet.

Betydning for kapitaldekning og andre myndighetskrav

Dersom saminvesteringer innen eiendom skulle falle bort, vil dette kunne få stor betydning for livselskapenes mulighet til å tilfredsstille kapitalkravene både etter dagens regler, og særlig etter Solvens II. Kapitaldekningsregelverket setter grenser for hvilken konsentrasjon man kan ha på enkeltrisikoen, hvilket er bakgrunnen for saminvesteringsstrukturer. I Solvens II inngår diversifiseringseffekter som en del av beregningsmodellene. For å oppnå tilstrekkelig kapitaldekning vil det således kunne være nødvendig å diversifisere, også innenfor hver enkelt aktivaklasse. En annen konsekvens vil kunne være at man investerer mindre i eiendom, noe som kan være uønsket fra et kapitalforvaltningsperspektiv.

En beskatning av kundeoverskudd plassert i diversifiserte porteføljer vil videre ha en negativ virkning for resultatdannelsen og dermed redusere muligheten for å imøtekomme kravet om økte avsetninger (oppreserveringsbehov) knyttet til det nye dødelighetsgrunnlaget. Opptrappingsperioden skal i henhold til brev fra Finanstilsynet av 08.03.13 (K2013) gjelde fra 2014.

6. Forslag til presisering av unntaket for finansinstitusjoner

For å ivareta de hensyn som er omtalt ovenfor, foreslår vi følgende formulering av unntaket for finansinstitusjoner:

(9) Denne paragraf gjelder ikke finansinstitusjoner etter finansieringsvirksomhetsloven § 1-3 og § 2-1 og tilsvarende utenlandske foretak. Paragrafen omfatter heller ikke selskaper som er nærstående til en finansinstitusjon, jf. punkt 4. Der flere finansinstitusjoner sammen eier et selskap, skal finansinstitusjonene vurderes samlet (som en) ved avgrensningen av hvilke selskaper som er nærstående. Paragrafen gjelder heller ikke renter av interne lån i strukturer etablert i henhold til forskrift om livsforsikringsselskaper og pensjonsforetaks kapitalforvaltning § 3-1 nr. 12.

7. Konsernkontoordninger – betydelige konsekvenser for kapitaldekningen

Forslaget om begrensning av fradrag for renter i interessefellesskap vil, dersom det blir vedtatt, få klart negative konsekvenser for mange selskaper som deltar i et konsernkontosystem. Som en konsekvens av dette vil forslaget også få betydning for bankenes kapitaldekning. Finans Norge mener på denne bakgrunn at det bør gis unntak fra fradragsbegrensningen for godkjente konsernkontoordninger.

Ved å inngå avtale med sin bankforbindelse om et konsernkontosystem, vil et konsern få bedre utnyttelse av den samlede likviditeten i konsernet. Det gir enklere og mer effektiv likviditetsstyring og reduserer konsernets samlede kredittbehov. En konsernkontoordning gir samtidig bankene redusert risiko. Ordningen innebærer at banken inngår avtale med et selskap i konsernet, som regel morselskapet eller et treasury selskap, som er innehaver til en hovedkonto, slik at saldo på hovedkonto utgjør summen av netto samlet innestående og trekk på underkonti. Mellomværende mellom selskapene i konsernet utgjør et konserninternt låneforhold. Det følger av aksjeloven og allmennaksjeloven § 3-9 at slike låneforhold "skal grunnes på vanlige forretningsmessige vilkår og prinsipper." Konsernkontoordningen er beregnet på konsernets driftsfinansiering. Langsiktig finansiering (oppkjøp, anleggsmidler, mv.) finansieres normalt uavhengig av et eventuelt konsernkontosystem.

Begrenses skattemessig fradrag i slike interne konsernkonto-låneforhold kan det bety at konsernkontoordningene i denne formen blir mindre attraktive. Dette vil også gjelde i de tilfelle hvor det er etablert en kreditt mellom morselskapet/treasury selskapet og banken og slik kreditt er tilknyttet konsernkontoordningen. Alternativer til dagens tradisjonelle konsernkontoordning, som for eksempel selvstendige kreditt- og innskuddsavtaler for hvert enkelt selskap, forventes da å bli etterspurte produkter. Vi vil her peke på de betydelige kostnadene og arbeid det vil medføre for bedriftene om det må fremforhandles en rekke separate kredittavtaler. Blant annet vil dette ramme morselskap med datterselskap i flere forskjellige jurisdiksjoner.

Dersom selskapene i konsernet velger å tre ut av en konsernkontoordning og isteden inngår separate kredittavtaler med banken, vil det bety at både gjeldsgraden og totale finanskostnader for konsernet øker vesentlig. Selskapene mister muligheten og fleksibiliteten til å benytte tilgjengelig likviditet andre steder i konsernet. Dette innebærer at hvert enkelt selskap vil ha behov for en større kredittramme enn det som har vært tilfelle når selskapet har inngått i et konsernkontosystem.

Med selvstendige kredittavtaler med hvert enkelte selskap i en konsernstruktur, som øker bankenes samlede allokerte kapital til konsernet, øker beregningsgrunnlaget i

kapitaldekningen for bankene vesentlig selv om konsernets netto lånebehov er uendret. Økte innskudd har begrenset motvirkende effekt i denne sammenheng. Den faktiske eksponeringen vil samlet sett øke. Kravene til likviditetsgrad og finansieringsgrad vil øke, fordi banken må holde likvider og lang finansiering i forhold til sine eiendeler og forventede utgang av likvider. I denne sammenheng teller riktignok innskudd positivt, men ikke like mye som utlånene belaster. Det kommer av at innskudd fra store kunder i bedriftsmarkedet gjennomgående vektet med bare 50 prosent som tilgjengelige likvider i likviditets- og finansieringssammenheng.

En endring bort fra den tradisjonelle konsernkontoordningen vil ha betydelige virkninger på bankers kapital- og likviditetsforhold. Siden dette er knyttet til nye juridiske strukturer, er dette reelle virkninger, ikke bare regnskaps- og rapporteringsmessige forhold. Videre vil det ha uoversiktlige konsekvenser for kundene, blant annet med større finansielle belastninger fra bankene, men også med utslag i gjeldsgrader som kan ha betydning for kundenes tilgang på kreditt.

Det vil være uheldig om banker som følge av konserners tilpasning til regelendringen blir nødt til å stramme inn utlånsvolumet ytterligere i en tid hvor tilgang på kapital er begrenset samtidig som det er behov for økonomisk vekst. Det anmodes derfor om at det gis unntak for godkjente konsernkontoordninger. Det vises til at tilsvarende unntak tidligere er gitt i aksjeloven og allmennaksjeloven § 8-7 i forhold til kreditt til aksjeeiere. Ved lov 14.06.13 nr. 40 er det vedtatt ny § 8-7 tredje ledd nr. 3 som utvider konsernunntaket i forhold til gjeldende rett.

8. Andre spørsmål

Symmetriske regler

Renteinntekter vil etter forslaget være gjenstand for ordinær beskatning hos mottaker, uavhengig av om fradraget avskjæres hos selskapet som betaler rentene. Finans Norge mener at det bør være en mer symmetrisk behandling av renteinntekter og rentekostnader selv om dette vil bidra til at reglene blir noe mer krevende å håndheve. De svenske reglene retter seg for eksempel direkte mot fradrag for rentekostnader der den motsvarende inntekten skattlegges lavt, jf. punkt 4.3 i høringsnotatet.

EØS-forpliktelser

Finansdepartementet foreslår en sjablongregel som begrenser rentefradraget til en andel av en resultatstørrelse. Departementet bemerker at utgangspunktet etter EØS-avtalen er at det ikke er anledning til å behandle transaksjoner over landegrensene mer tyngende enn innenlandske og at dette tilsier at både innenlandske lånetransaksjoner og transaksjoner på tvers av landegrensene skal omfattes av forslaget.

Finans Norge finner grunn til å stille spørsmål ved om reglene likevel kan bli utfordret med bakgrunn i EØS-avtalen da man i rene norske skattekonsern kan påvirke fradragsrammen for det enkelte selskap ved å yte konsernbidrag med skattemessig virkning. En slik mulighet vil ikke internasjonale konsern ha og slike konsern vil dermed bli dårligere stilt enn rene norske konsern. Dette vil igjen kunne medføre at konsern hjemmehørende i EU vil kunne vurdere investeringer i Norge som mindre attraktive.

Siden reglene som foreslås er generelle og dermed også vil treffe lånetransaksjoner som ikke er skattemessig motivert og således er reelle og lovlige transaksjoner, kan det synes som om det heller ikke eksisterer tvingende allmenne hensyn som kan rettferdiggjøre forskjellsbehandlingen.

Med vennlig hilsen
Finans Norge

Stefi Kierulf Prytz
direktør

Herborg Horvei
fagsjef

Vedlegg 1

